

פרוטוקול 275
מישיבת ועדת כספים
יום שלישי, ט"ו בסיון התשנ"ח (9 ביוני 1998), שעה 10:00

נכחו:

חברי הוועדה: אברהם רביץ - היו"ר

חיים אורון
זאב בויס
נסים דהן
אברהם הירשזון
צבי הנדל
יהודה הראל
יצחק וקנין
מיכאל נודלמן
מיכאל קליינר
ראובן ריבלין

מוזמנים:

מירי כץ - יו"ר הרשות לניירות ערך
מאיר בקלניק - מזכיר הרשות לניירות ערך
יהודה אורבך - סמנכ"ל הבורסה לניירות ערך
דרורה ליפשיץ - ס/יועמ"ש משרד האוצר
אלי מונטג - יועמ"ש בנק ישראל
עינת רביד - משרד המשפטים
עידו קאליר - חטיבה פיננסית, לשכת המסחר
יצחק אברהם - חברת שחקים
יצחק אברמיחיו - חברת שחקים
חנה פרי-זן - בנק הפועלים, איגוד הבנקים
צבי רוטנשטיין - בנק הפועלים, איגוד הבנקים
רות ארד - בנק לאומי, איגוד הבנקים
גדי לנדאו - בנק דיסקונט, איגוד הבנקים
ארכון חסון - הבנק הבינלאומי, איגוד הבנקים
אריה ובר - בנק המזרחי, איגוד הבנקים
אשר ספיר - יו"ר לשכת מנהלי השקעות
חנן מלצר - בא כח לשכת מנהלי השקעות
אברהם דישון - לשכת מנהלי השקעות
עזרא עטר - לשכת מנהלי השקעות
נאוה אילן - לשכת מנהלי השקעות
יוסי כהן - משרד האוצר

מנהל הוועדה: איוור קירשנר

רויטל יפרח

קצרנית:

1. חוק הסדרת העיסוק ביעוץ השקעות ובניהול תיקי השקעות (תיקון מס' 2).
2. שינויים בתקציב לשנת 1998.

סדר-היום:

**1. חוק הסדרת העיסוק ביעוץ השקעות
ובניהול תיקי השקעות (תיקון מס' 2).**

היו"ר אברהם רביץ:

אני מתכבד לפתוח את הישיבה. הסעיף הראשון העומד בסדר היום שלפנינו הוא: הצעת חוק להסדרת העיסוק ביעוץ השקעות ובניהול תיקי השקעות. אני מבקש להזכיר לנו, חברי הכנסת, כי אנו נדרשים לדון בהצעת חוק זאת לאחר שהחוק הזה הובא לנגד עיניו של בית המשפט הגבוה לצדק, ובית המשפט העיר את הערותיו. אני מבין שהסוגיה בה אנו עוסקים היא לגבי אנשים שכבר עסקו ביעוץ להשקעות. זוהי הוראת מעבר. כי בית המשפט חשב שראוי שנעשה מיזוג יותר מכפי שהוצע בהצעת החוק המקורית לגבי יועצי השקעות, שכבר עוסקים במקצוע.

היו לנו שיחות רבות בנושא מחוץ למסגרת הוועדה, בנסיון למצוא דרך ולגשר על פני התפיסות השונות בחוק הזה. בינתיים, חברי הכנסת זאב בוים ויצחק כהן הניחו הצעת חוק משלהם על שולחן הכנסת, שעדיין לא עברה אלינו לאחר קריאה טרומית, אבל אנחנו, כחלק מתפיסות העולם שמדברות על הצעת החוק הזו הינחנו זאת לפני חברי הכנסת לעיון. אנחנו נמצאים במצב בו הכל מבינים היום, שליועצי השקעות ותיקים אם נרצה, אפשר לקרוא דור המדבר. ביחס ליועצי השקעות שעובדים, יש למצוא דרך אחרת מכפי שהוצע בחוק המקורי, מאחר ואנשים נכנסו לעבודתם ועבדו בתום לב ועבדו טוב, ולכן לגביהם יש...

מיכאל קליינר:

לגבי רובם המכריע...

היו"ר אברהם רביץ:

יכול להיות שכל יועצי ההשקעות האלה עבדו טוב. יכול להיות שאלה שסרחו היו כאלה שהם בעלי רישיונות פר-אקסלנס. על כל פנים, אני לא בשלב של חלוקת ציונים לאנשים. אצלי, כל עוד אדם אינו נתפס בעבירה הוא צדיק גמור.

אתן את רשות הדיבור לגברת מירי כץ, יושבת ראש הרשות לניירות ערך. גברת כץ, תוכלי לומר לנו כבר עכשיו מהי השורה התחתונה של דבריך?

מירי כץ:

האמת היא שאני לא יודעת איך זה יעמוד מבחינת דיני הפרוצדורה.

היו"ר אברהם רביץ:

בעזרתה של גברת אנה שניידר ובאי הפרענה של הגברת ליפשיץ נתגבר על הפרוצדורה.

מירי כץ:

אם כך, אגיע לשורה האחרונה. זה לא סוד, שאנחנו מייחסים חשיבות לתפקיד של יועצי השקעות ולמנהלי התיקים, משום שאנחנו חושבים שתפקידם הוא חשוב, וחשוב שיימצאו בעלי מניות טובים בשוק. הסוגייה היחידה שבעצם עומדת היום כתוצאה מדיון בבית המשפט הגבוה לצדק היא מה יקרה עם דור המדבר. אספר שבמהלך התקופה, כפי שאמר כבוד הרב רביץ, דנו בדברים ובחנו מחדש פעם נוספת את האפשרות להקל עוד יותר עם מי שעבדו במקצועות האלה. ערב כניסתו של החוק לתוקף, כאשר בין השאר מה שהינחה אותנו היתה המחשבה שאיך שלא נסתכל על הדברים מאז שנחקק החוק עברה תקופה, אנשים המשיכו לעבוד ועבדו תחת רישיונות זמניים, ואנחנו חושבים שיש מקום להקל עליהם עוד קצת לעומת הנוסח הכחול.

להקל עליהם בשני מישורים: א. להוסיף עוד מיזוג לגבי מי צריך לעמוד באילו בחינות, נכונות להקל במקצת על מספר הבחינות שצריכים לעמוד בהם אנשים שעבדו ערב כניסתו של החוק. ב. כשאנחנו אומרים מיזוג, יש להתחשב במידה מסויימת גם בתקופה שעברה מאז כניסתו של החוק לתוקף ועד היום. הנכונות היא להאריך את התקופה שצריכים לעמוד בבחינות האלה.

אני חושבת שמבחינה זו אנחנו במידה רבה פותרים את הבעיות של כל האוכלוסייה, מאחר ואנשים צריכים לעמוד בבחינות ולמעשה הציפיה היא שכבר היום הם ילמדו לקראת הבחינות. יחד עם זאת, אחרי ששמענו דעות שונות, היגענו למסקנה שאולי באמת מן הראוי להקל על אנשים ולתת להם תקופה ארוכה יותר ללמוד לבחינות ולהתארגן לקראתן. למרות שאני מוכרחה להגיד שבבחינות האחרונות למשל, אחוז העוברים היה גבוה מאוד. זאת אומרת, בהחלט רואים שאנשים לקחו את הדברים ברצינות, למדו את החומר והגיעו לבחינות.

זאב בויס:

אחוז העוברים את הבחינות, זה מה שהיגדרת כדור המדבר?

מירי כץ:

לא, אני מדברת על כל אלה שניגשו לבחינות האחרונות.

זאב בויס:

את יכולה לעשות אבחנה בין ותיקים ולא ותיקים?

מירי כץ:

לא. אנשים ניגשים לבחינות כל הזמן. הניחו שעל פי פסיקת בית המשפט אכן התקבל חוק שמחייב אותם בבחינות, ואנשים לאורך כל הזמן ניגשים לבחינות. זה אחד הדברים שהייתי רוצה להדגיש בפניכם, מעבר לחשיבות שאנחנו מייחסים לעצם מעבר הבחינות. כל כך חשוב בעינינו שאנשים יעברו את הבחינות, שאנחנו מוכנים לתת תקופת לימוד ארוכה יותר. מוכרחים להבין שזה אחד הדברים הבסיסיים כפי שאנחנו רואים אותו, ואני חושבת שהוא

צריך להיות חשוב מאוד גם לכנסת. אנשים רבים ניגשו לבחינות לפני שהתקבל החוק ואמרו שקבע המחוקק שצריך לגשת לבחינות והם ניגשים לבחינות. כל מצב שבו אנחנו מכרסמים בחוק ונותנים לאנשים רישיון ללא שעברו בחינות, פוגע בעצם באותם אזרחים שומרי חוק, שקיבלו את דבריו של המחוקק ברצינות וניגשו לבחינות. זאת אומרת, אנחנו הופכים את ההבדל בין מי שקיבל רישיון בעיקבות מאמץ למי שקיבל רישיון ללא בחינות לחסר כל ערך.

מיכאל קליינר:

ברור שגם הם יצטרכו לגשת לבחינות.

מירי כץ:

אם יאמרו היום שאין צורך בבחינה וכל מי שעבד ולא חשוב כמה זמן מאז כניסתו של החוק לתוקף, רשאי לקבל רישיון מכוח זה בלבד, כל אותם אנשים שהיו זכאים, כל הראשונים וכל אותם מאות שניגשו לבחינות משום שלקחו ברצינות את כוונתו של המחוקק, כל מאמצים יורד לטימיון. כי לו היו מחכים כמו כל אותם אנשים שלא טרחו לגשת לבחינות היו מקבלים רישיון ללא כל מאמץ.

דובר:

אני יכול להרגיע אותך שכולם מקבלים...

מירי כץ:

הבאתי כמה עותקים של הנוסח המקל יותר כדי שניתן יהיה להתרשם. זו ההצעה שלנו שבאה כתוצאה משיחות עם הרב רביץ. בחנו את עצמנו והחלטנו להקל. משום שהחלטנו להקל אמרנו שאין טעם היום להתעקש דווקא על הנוסח הכחול.

היו"ר אברהם רביץ:

במסגרת ההקלות את מציינת משך זמן יותר גדול כדי להתכונן?

מירי כץ:

לא. אבל התייחסנו לתקופה שאנשים עבדו וגם היקטנו את מספר הבחינות.

דבורה ליפשיץ:

יש קיצורי תקופה. בייחס לאותה תקופה יצטרכו פחות בחינות.

היו"ר אברהם רביץ:

קיצור התקופה ל-5 שנים.

מירי כץ:

5 שנים מתוך 7 שנים כולל שנתיים שאחרי כניסת החוק לתוקף, ו-3 שנים מתוך 5 שנים.

היו"ר אברהם רביץ:

גברת כץ, אני מוכרח להגיד לך שאני מרגיש שהיינו יכולים לעשות מעשה שיהיה מקובל על כולם אם היינו אומרים 3 שנים. נדמה לי שכבר לפני 3 שנים התקבל החוק נכון?

אנה שניידר:

באוגוסט 1995.

היו"ר אברהם רביץ:

אם היינו אומרים 3 שנים במקום 5 שנים, והיינו אומרים את הדבר הבא: מי שהתחיל לעבוד לאחר קבלת החוק לקח על עצמו את מלוא האחריות והוא יודע שהוא צריך להיבחן. אך מי שעבד לפני כניסתו של החוק? אני מבין את הבחינה באתיקה. אני בדרך כלל בעד אתיקה. אני קורא לזה מוסר. מבחינת האתיקה כל אדם צריך לעבור את הבחינה וזו לא בחינה שהוא לא יכול לעמוד בה. גם אדם מבוגר יחסית שקשה לו לשנן וכולי... זה לא קל לעבור בחינות. בחינות תיאוריה בנהיגה אני לא אעבור היום. יש בעיה של גיל ושל שחיקה. לכן אני שואל, מכיוון שאנחנו לא רחוקים והיגעתם ל-5 שנים, נעשה עוד איזה שהוא "קווי" קטן ונגיע ל-3 שנים, ובא לציון גואל. אני רק מציע הצעה.

מירי כץ:

לגבי אנשים מסויימים אתה מקל, ולגבי אחרים אתה מקשה. כי אנחנו אומרים 3 שנים מתוך 5. אם תגיד 3 שנים קבוע יכול להיות שיהיו כאלה...

היו"ר אברהם רביץ:

אני אומר 3 קבוע באופן האכזרי ביותר.

מירי כץ:

זה לא מצב שבו גם בתיאוריה אנחנו אומרים שזה משהו שאדם נזקק לו לצורך הדירקטוריוניות שלו. לכן, אם באמת כשל כוחו ללמוד והוא לא יודע, הרי בסופו של דבר תכלית העניין הוא שאותו אדם הולך לנהל את כספם של אחרים שנצבר ביגיעת אמת ובמאמץ אחרי ששילמו מיסים. הרי לא יכול להיות שכדי לשמור על פרנסתו שלו, כדי להגן על מקור פרנסתו אנחנו נפגע בחסכוניותיהם של מי יודע כמה אנשים.

מיכאל קליינר:

האם ניתן בהמצאת הרישיונות להבחין בין סוגי רישיונות? כלומר, רישיון שנ ניתן מתוך ותק ורישיון שנ ניתן לאחר בחינה?

היו"ר אברהם רביץ:

אני בעד זה.

מיכאל קליינר:

כלומר, את עומדת בראש תחום שלמד שלפעמים גילוי נאות הוא מכשיר הרבה יותר טוב, צודק ונכון מהוראה אדמינסטרטיבית. לכן, אם אני מגן על האזרח ואומר שהיום אנחנו בתקופת מעבר, יש אנשים שנתנו להם רישיון כי הם עבדו לפני החוק במקצוע הזה ולא יכולנו לקחת להם את הרישיון. לעומת זאת, יש אנשים שעמדו בבחינות. קח בחשבון שיש לשאול את אותו יועץ מכוח מה ניתן לו הרישיון. זה כמו במסעדה. יש מסעדה שיש לה תעודת כשרות ויש אחרת שאין לה. אם נכנסתי לאכול ירקות במסעדה שאין בה תעודת כשרות ואחר כך התברר לי שהצלחת היתה גם לדברים אחרים - מה לעשות? זו בעיה שלי. יכולתי להיכנס למסעדה עם תעודת כשרות.

מירי כץ:

לפי הדוגמא שלך אתה לא תוותר על סניטציה. זה דומה הרבה יותר לדרישות סניטציה. הרי מה החשש שלנו? מפני אנשים שהם אולי בעלי קסם אישי שיסבירו ללקוח שבעצם הם לא צריכים את הרישיון.

זרורה ליפשיץ:

אפשר להשוות את זה לגשר שהתמוטט ואז יגידו שהמהנדס קלוקל...

מיכאל קליינר:

סליחה, הדוגמא לא דומה. עם כל הכבוד, נאמרה הערה שזה דומה לגשר שהתמוטט. זו ממש חוצפה. עם כל הכבוד והיקר, כשאני עולה על גשר אני לא בודק מי המהנדס שבנה אותו. לעומת זאת, אם אני נכנס למסעדה וחשובה לי הכשרות אני בן בודק תעודת כשרות. אם אני אלך ליועץ השקעות שינהל את הכסף שלי, אני אבדוק אם הוא יועץ עם רישיון או בלי רישיון. גם ברפואה, יש אנשים שהם מרפאים מכל מיני סוגים, והמערכת מקפידה מאוד שאדם לא יוכל לקרוא לעצמו דוקטור. מקפידים להדגיש שיש הבדל. בבית מרקחת מוכרים דברים שכתוב עליהם תרופה ויש דברים שכתוב עליהם לא-תרופה. אבל האדם יודע. אם האדם יודע, מצידי הוא יכול להתייעץ בענייני השקעות גם עם השכן שלו. אני לא רוצה לעשות ד-לגיטימציה לאנשים שעסקו במקצוע. מצד שני, אני רוצה להגן על הלקוח. לכן אני אומר שטוב היה לו היה יודע להבחין בין מי שקיבל רישיון לבין מי שלא קיבל רישיון, ואז הוא בעצמו ישפוט.

אברהם הירשזון:

הדבר דומה יותר אולי למרפא שיניים ורופא שיניים. אבל גם מרפא שיניים יכול לקבל לקוחות ולרפא.

היו"ר אברהם רביץ:

אני רוצה לומר שאנחנו נמצאים היום בעידן אחר, העידן שלנו הוא כזה שאנחנו משתדלים כמה שפחות להיות פטרוניים לאזרחי מדינת ישראל. לא להגן עליהם יותר מדי. אנחנו יוצאים מתוך הנחה שהאזרח בגיר ואיננו קטין. והוא יכול לעשות שטויות וזכותו לעשות שטויות. זאת תפיסת היסוד שלנו. דרך אגב, גם אם לא היתה פסיקה, אם אנחנו קוראים בין השיטין בפסק הדין של בית המשפט הגבוה לצדק, גם שם מוצאים את הרוח הזאת. תאמרו ודאי איך אני, החרדי, מדבר על רוח החופש של האזרח לבחור את דרכו. אני חושב שזה נכון. יש לנו מספיק ערכים איתם כל אחד בתפיסת עולמו שלו רוצה להשפיע על החברה. אבל בדרך כלל זאת התפיסה הבסיסית.

מה שאמר חבר הכנסת קליינר בדיוק מכוון. אני לא רוצה לשנות סדרי בראשית, אבל הייתי מאמץ את הדברים האלה אפילו לגבי חדשים. הייתי אומר שכל אדם יכול לבחור לעצמו, ובתנאי שיהיה גילוי נאות. הצעת החוק שלי היא כזאת. יש תנאי שיהיה גילוי נאות. אני אומר זאת לגבי מתווכים. גם שם החוק לא ראוי וגם פה.

אבל, אנחנו לא הולכים לשנות סדרי בראשית. אנחנו מדברים על הוראות המעבר, ואנחנו מצרפים לתוך תפיסת העולם הזאת גם את הצד האנושי. נאמר פה נכון, שאנחנו צריכים להגן על האזרח ולא על פרנסתו של היחיד. אז אני מצרף את שני הדברים גם יחד.

עתה יש לנו סוגייה לגבי אנשים שעסקו במקצוע בהצלחה רבה, ובאמון גדול של לקוחותיהם ולקוחותיהם הרוויחו כסף דרכם. יכולים גם להפסיד בעסקים שכאלה, ויש להם אמון מלא. אני אומר לך גברת כן, אנחנו קואליציה ואתם ממשלה ואתם באים אלינו. אנחנו מאוד רוצים לתמוך בכס אבל זה פשוט מקומם אותי. זה ממש מקומם. אם אני אעשה את זה, כפי שאת יודעת הממשלה יכולה לכופף לי את היד גם כן. אבל היא תצטרך לכופף לי את היד. למה שאעשה דבר שהוא נגד מצפוני החברתי האנושי?

אני מציע הצעה: בואו נסכים ל-3 שנים מאוגוסט לאמור: התפיסה הזו תהיה כך: מי שעבד לפני חלות החוק, ימשיך לעבוד. אתם רוצים בחינה באתיקה? בבקשה. זה בסדר ואולי יש עוד משהו קטן סביר שכל אחד יכול לעבור. אני בוודאי לא מומחה לעניין.

מיכאל קליינר:

בשנה האחרונה ידעו כבר שיש חוק. אולי נלך על 4 שנים? כי בשנה האחרונה שלפני החוק ידעו כבר שעומד להיות חוק.

מירי כץ:

זו בדיוק ההצעה שלנו. מדובר על 3 שנים מתוך 5 אחרי כניסת החוק ב-1997.

אנה שניידר:

אני רציתי להפנות את תשומת לב הוועדה, לציטוט קצר מתוך פסק הדין של בית המשפט הגבוה לצדק. בית המשפט פה בעצם "מדריך" את המחוקק לאיזה כיוון כדאי ללכת: "יתכן שניתן היה ליקבוע נקודת חיתוך חדה בין עוסקים ישנים, הפטורים באופן מלא מחובת הבחינות להוציא בחינה באתיקה מקצועית לבין עוסקים חדשים החייבים בבחינות". הם אומרים זאת במפורש. "בדרך זו ניתן היה לקבוע כי נקודת החיתוך תהיה למשל 4 שנים או 5 שנים או תקופה דומה אחרת אך לא 7 שנים". בית המשפט הגבוה לצדק אומר שהכנסת יכולה לשקול לפטור באופן מלא את היועצים ומנהלי ההשקעות הוותיקים מבחינות, להוציא בחינה באתיקה שאין עליה ויכוח. הכנסת יכולה לקבוע מידרג כפי שמוצע. לכן אני מציעה שאולי נעדין ביחד בטיוטה ונראה מה יש בה. אני מבינה שהנוסח הכחול למעשה כבר לא רלוונטי, ועל זה יתקיים דיון בוועדה.

היו"ר אברהם רביץ:

הצעתי שהחוק הזה יחול על אלה שהחלו לעבוד לאחר חלות החוק או הצעת פשרה של חבר הכנסת קליינר, 4 שנים.

מירי כץ:

ההצעה שלנו בסופו של דבר, דומה להצעתו של חבר הכנסת קליינר עם טיפה יותר גמישות. אנחנו לקחנו והוספנו, ואמרנו שהתקופה הרלוונטית היא 3 שנים מתוך 5 כשזה מסתיים בדצמבר 1997, כאשר החוק התקבל באוגוסט 1995. זאת אומרת, הוספנו גם את תקופת הניסיון שכבר נצברה אחרי תחילת החוק ובמובן מסויים...

מיכאל קליינר:

אבל דווקא זה לא רלוונטי וזה סותר את הארגומנט שהבאת, של מי שקיים את החוק ומי שהפר אותו. לכן אני לא רוצה להתייחס לתקופה. אני אומר עד שנה או חצי שנה. שלא יהיה מצב שמישהו תפס טרמפ ברגע האחרון, ויגיד שהוא עבד יומיים. זה נראה לא סביר. אני מדבר על תקופה סבירה לפני כניסת החוק.

אברהם הירשזון:

מה זו תקופה?

היו"ר אברהם רביץ:

גברת שניידר, מתי הונח החוק? מתי החוק עבר בקריאה ראשונה?

אנה שניידר:

ב-31 באוקטובר 1994.

היו"ר אברהם רביץ:

עורך דין מלצר, אתה יודע את צאן מרעיתך. אתה יכול לחיות עם 4 שנים?

חנן מלצר:

הייתי רוצה לחדד כאן כמה דברים, כי אני חושב שהסוגייה הזאת לא מכילה את הכל.

היו"ר אברהם רביץ:

נדבר על הכל מאוחר יותר.

חנן מלצר:

אפשר לחיות עם 4 שנים אבל משנת 1999 אחורה. אסביר מדוע. אף אחד לא הפר את החוק. חשוב שכולם ידעו. למעשה, מה שקרה הוא שהחוק חוקק והיתה לו תחולה עתידית. לכן אין אדם אחד שהפר את החוק. כשאנחנו הלכנו לבית המשפט הגבוה לצדק הוא עשה הסדר ביניים שהוא בתוקף עד הרגע הזה...

מירי כץ:

סליחה, לא נאמר שמישהו הפר את החוק.

חנן מלצר:

זה נאמר כאן. לכן, כולם עוסקים כדין בעניין, ויום אחד לא היה מישהו שהפר את החוק.

מירי כץ:

חשוב לי להדגיש שלא נאמר שמישהו הפר את החוק.

חנן מלצר:

לא אמרתי שאת אמרת זאת. לגבי העניין עצמו, הבעיה היא כזאת, צריכים להבטיח דבר אחד והוא הרוח של מה שאמר בית המשפט לגבי מי שעסק בזה כדין. הבעיה היא, שמרגע שיצא החוק באו התרעומות כנגד הסעיף. זאת אומרת, אי אפשר לבוא ולהגיד שברגע שראו חוק שבית המשפט הגבוה לצדק קבע שהוא לא בסדר...

מיכאל קליינר:

בית המשפט הגבוה לצדק התייחס רק לעניין תקופת המעבר.

חנו מלצר:

נכון. אז אי אפשר לבוא ולומר שמי שראה את ההוראה הזאת הסתמך על הוראה שנקבעה והיא לא חוקתית. זא אומרת, אינטרס הציפיות בכלל לא משחק כאן. אם הוא משחק הוא משחק בהיפוך. אני עושה הפוך על הפוך. במילים אחרות, אם היו הולכים ברוח הליברלית שמשקפת את מה שאמר הרב רביץ וברוח בית המשפט הגבוה לצדק, היום הקובע היה היום שקודם להצעת החוק הכחולה. כי זו הפעם הראשונה שמדברים על משהו שנראה לבית המשפט הגבוה לצדק כאפשרי. כל דבר אחר הוא לא רלוונטי. לכן, זו נקודת ההתחלה.

עכשיו, אני חושב שאפשר להגיע לקונצנזוס. יותר מזה, שר האוצר שנפגש איתנו ושמע את דברינו, אמר שנראה לו איזה שהוא הסדר שהיצענו לו והוא צריך לסגור את זה עם כל הגורמים במשרד והוא יחזור אלינו. מאז הוא לא חזר אלינו.

דרורה ליפשיץ:

מדובר בישיבה עם השר בה לא הייתי נוכחת?

חנו מלצר:

גברת ליפשיץ, מדובר בשיחה שאת לא היית נוכחת בה. כי בכל שיחה שאת נוכחת בה אי אפשר להגיע להסדר. אין מה לעשות. לכן אני חושב שברוח הדברים שנאמרו כאן אפשר להגיע לקונצנזוס.

היו"ר אנרהם רביץ:

בבקשה, אנחנו יושבים עכשיו. יש לי עניין רב בזה...

חנו מלצר:

אדוני אמר דבר נכון, כל ההצעה שלהם לא רלוונטית כי היא מדברת על מידרג של בחינות, אם מדובר על 4 שנים כאשר הבחינה היחידה היא בחינה באתיקה. אני רוצה לציין שכשהלכנו לבית המשפט הגובה לצדק אמרנו שאנחנו חושבים שראוי שתהיה בחינה באתיקה. לא תקפנו את הדבר הזה. אז אם מדובר על 4 שנים ורק בחינה באתיקה, אני חושב שאפשר להגיע לקונצנזוס כאשר נצטרך לברר ממתי סופרים את אותן 4 שנים.

היו"ר אנרהם רביץ:

אתה יכול לספור גם משנת 2008.

אשר ספיר:

עד עכשיו שמענו אנשים שדיברו בתור עורכי דין ופורמליסטים. אני מדבר כאיש מהשטח. אני רוצה להביא בפני הוועדה דברים שידועים לי כיושב ראש לשכת מנהלי ההשקעות. אנחנו מייצגים 90 חברות.

היו"ר אברהם רביץ:

לכמה מהם יש רישיון?

אשר ספיר:

לכל 90 החברות, אך חלקם בעלי רישיון זמני בעיקבות פסיקת בית המשפט הגבוה לצדק.

היו"ר אברהם רביץ:

כמה מתוכם בעלי רישיון קבוע?

אשר ספיר:

שישים ומשהו.

היו"ר אברהם רביץ:

כלומר, 30 לערך הם ללא רישיון ועליהם אנחנו מדברים.

אשר ספיר:

יש הרבה שלא נכנסו כי הם מחכים לראות מה קורה. יש גם הרבה יועצים בבנקים ומדובר במאות אנשים. הם בקשר איתנו. אני רוצה שהאנשים היושבים פה יבינו, שגם אצל עורכי הדין תפסו כל מיני אנשים סורחים. הם מתעסקים עם כספים יותר גדולים. לא שמעתי שאף אחד מעורכי הדין צריך לעשות ביטוח וצריך הון עצמי וחברה ודברים שכאלה. אותו דבר לגבי רואי החשבון. אני פותח כל יום עיתון וכל יום אני קורא פרשייה אחרת עם רואה חשבון. אני רוצה לומר לכם שמדובר בדיני נפשות. אנשים באים אלי בטענות שהם הולכים להיות מובטלים. פה מדובר במאות אנשים שיפלטו מהמערכת. באים לאדם שלא עבר כל עבירה ואומרים לו: חוקק חוק, ואם אין לך 5 או 7 שנים תסגור את העסק. האנשים האלה עובדים מבוקר עד ערב לפרנסתם, הם מבוגרים והם לא יכולים לשבת וללמוד. הם לא סטודנטים. אותו אדם עובד כל יום מ-8:00 עד 17:00. יש לו ילדים בבית. תבינו מה אני אומר. האנשים האלה עברו בשנת 1994 מפולת עצומה בשוק ההון והקליינטים נשארו איתם. השוק ניפה את כל הגרועים. אין היום גאות. אני מסכים שבתנאים של גאות צצים כל מיני אנשים שאינם מתאימים. אלה אנשים שעברו זמנים קשים מאוד בבורסה ויש להם לקוחות, והלקוחות רוצים להמשיך לעבוד איתם.

זה שפתאום באה הממשלה ומחליטה מה טוב לאזרח ומה לא, זה מזכיר לי מדינות לא דמוקרטיות. אני מרגיש עם זה מאוד רע. בא אדם ואומר שהוא רוצה לתת לאותו מנהל השקעות את הכסף. אומר שהוא מרוויח אצלו. אומרים לו: אתה לא יודע מה טוב לך ומה לא. אנחנו ניקבע בשבילך.

הלכנו ושילמנו הון רב, ועורך דין מלצר הביא דוגמאות מבורסות שונות בכל העולם, מאמריקה מיפן מאנגליה... מה שטוב להם טוב גם לנו. אנחנו אמרנו מראש שהלוואי והבורסה שלנו תקבל את כל החוקים של בורסות שעובדות מאות שנים. למה פה צריך לעשות חוק שלא קיים בשום בורסה ולהמציא את הגלגל? למה?

זאב בויס:

פה זו מדינת היהודים.

אשר ספיר:

זו באמת התשובה שקיבלתי.

אברהם הירשזון:

כי פה אם יש מפולת, האזרחים רצים לממשלה ואומרים תעזרו לנו. בארצות הברית זה לא קורה. אנחנו צריכים למצוא את הפיתרון בין טובת האזרח לבין זה.

אשר ספיר:

לכן אנחנו בעד חוק. לא אמרתי שלא צריך חוק.

זאב בויס:

כשיש מפולת צריך לבדוק מאיפה באה המפולת.

‡

אשר ספיר:

בתור אדם ש-18 שנים מלווה את הבורסה ומכיר את כל אלה שעוסקים בה, חלק מקרוב וחלק יותר מרחוק, מטרת חוק צריכה לגרום לכך שיינופו האנשים הלא טובים מהמקצוע. רמאים וגנבים. אין מישהו יותר מאיתנו, מנהלי התיקים, שלא רוצה שהאנשים האלה יהיו במקצוע. כי כשתופסים אחד שכזה הוא הורס לנו את המקצוע. זה מביא חוסר אמון בנו. אנחנו לא עומדים משני צידי מיתרס. אנחנו לא באים להגן על מישהו. אבל אני רוצה להסביר לכם מה אני ראתי ב-18 שנות עבודתי. אם אתם מחוקקים חוק שצריך אוניברסיטה, כל הפושעים למדו באוניברסיטה. דווקא כל הפושעים הם אנשים שסיימו אוניברסיטה והתחבאו מאחורי אחרים וכולי. זה לא פותר את הבעיות. הפוך. דווקא המסכן והקטן שרוצה להתחיל לעסוק במקצוע כדי שלא תהיה ריכוזיות, שיהיו רבים שכאלה, לו אתם מפריעים לו.

לעומת זאת, אין דבר יותר מטהר מאור השמש, אומרים לאדם: יש לך חשבון אחד אבל שיהיה שקוף, שיהיה טוב, ולא - 20 שנה מאסר למי שלא... זה מה שנעשה בכל העולם וזה מה שצריך להתאים גם לנו. אבל, באו אנשים פורמליסטים ועשו חוקים שאין בשום מקום בעולם. על זה אנחנו מבקשים לדון פה.

צבי רוטנשטיין:

רציתי להעלות את עניינם של יועצי ההשקעות ואלה בעיקרם עובדי הבנקים. חבר הכנסת קליינר הביע פה חשש לגבי הצפי או הציפיות של אנשים שראו שקיימת הצעת חוק, והם קפצו על העגלה והתחילו לעסוק במקצוע הזה כדי לרכוש ותק לצורך הכרה בוותק שלהם לצורך הרישיון. באופן חד משמעי אפשר לומר שזה לא המצב לגבי יועצי ההשקעות ועובדי הבנקים בכלל. אם אדם יכול היה באופן עצמאי להתחיל לעבוד כמנהל תיקים בשוק הפרטי, הרי בבנקים זה לא כך. אדם צריך היה להתקבל לעבודה בבנק, והחל משנת 89 על פי הוראת המפקח על הבנקים, קיימים בבנקים לפחות בבנק לאומי ובבנק הפועלים עד כמה שאני יודע, נוהלים מיוחדים שקובעים מי רשאי לשמש כיועץ.

אברהם הירשזון:

אין שום מסלול הכשרה?

זאב בויס:

ממתי זה?

צבי רוטנשטיין:

הנוהל הוא בין השנים 1986 ל-1989. יצאו הוראות של המפקח על הבנקים באמצע שנת 1986, ובתקופה שבין לבין הונחתו נוהלים וכל הבנקים עשו זאת כל אחד לפי הקצב שלו. זה מתייחס לנושא קופות גמל, זה מתייחס לנושא של ניירות ערך. אלה נוהלים פנימיים של הבנקים.

רות ארד:

זה פועל יוצא של הוראות המפקח משנת 1986. המפקח דרש שכל בנק יקבע לעצמו את הכללים וכל בנק קבע לעצמו מה הכללים שהוא דורש.

צבי רוטנשטיין:

בעקבות הכללים האלה של המפקח על הבנקים, הוא חייב את הבנקים...

רות ארד:

היו כללים והרשות לניירות ערך קיבלה וביקשה לפחות מחלק מהבנקים... חבר הכנסת בויס למה אתה אומר שאין כללים?

זאב בוים:

אני אתייחס לזה, זו לא היתה אמירה.

צבי רוטנשטיין:

עיקרי הדברים הם שכיום קיימים לנו במערכת עשרות יועצים. למעלה מ-100, שהם בוותק שונה מאשר לאור המצב החוקי הקיים. בוותק של עד 7 שנים הם לא יכולים לקבל רישיון. אנשים שלפני 6.5 ו-5 ו-4 שנים וכולי, סיימו קורס בן 450 שעות שהוא הקורס המזכה אצלינו אחרי בחינות בהרשאה לעסוק בייעוץ. הוא לא הקורס הראשוני אלא לאחר קורס ביניים ולאחר קורס בסיסי שעוברים אותם אנשים.

מיכאל קליינר:

אבל אלה קורסים שהיו עוד לפני החוק.

צבי רוטנשטיין:

נכון, לפני החוק מ-1989 לפחות אם לא מ-1986.

מיכאל קליינר:

אבל מרגע שחוק החוק אתם, הבנקים, כן התחלתם לשלוח אנשים בתוך הבנקים שמיועדים להיות יועצי השקעות לקורסים ולבחינות. אז מה הבעיה שלך?

צבי רוטנשטיין:

הבעיה היא של דור המדבר, של אנשים שעוסקים תקופה ארוכה של פחות מ-7 שנים ולא ניגשו לבחינות...

זאב בוים:

אבל אם תהיה ההצעה של 4 שנים אז זה בסדר מבחינת האתיקה?

צבי רוטנשטיין:

אם יווצר מצב של 4 שנים אחורה מהיום, זה לא יפתור לגמרי את הבעיה מכיוון שלפני 4 שנים אנשים גמרו קורס והם לא פעלו במסגרת הזאת של 4 שנים. זו שיכבה של כמה עשרות עובדים.

מירי כץ:

יש לכם איזו שהיא הערכה כמה מהאנשים כן ניגשו לבחינות? כמה אנשים יש? על מה אנחנו מדברים? אנשים שבזמנו עברו 400 שעות קורס, עוסקים בנושא מאז ועד היום ולא מסוגלים לעבור את הבחינות?

אלי מונטג:

אין כאלה שעוסקים מאז ועד היום. הבנק הפטיק לעסוק בייעוץ השקעות. אני אראה לכם קטעים מהעיתונות והצהרות שכבר שנתיים אתם אומרים שאתם לא עוסקים בייעוץ השקעות.

רות ארד:

החוק קבע שמה-1 ביולי 1997 אם אינני טועה, כל אותם אלה שעסקו במסגרת הבנקים בממסגרת רישיון שניתן על ידי המעסיק, היו חייבים לעבור לרישיון שניתן מתוקף הרשות או לרישיון זמני, שאני חושבת שמנקודת ראות של הבנקים מעט מאוד אנשים קיבלו רישיון זמני למרות שיותר אנשים ביקשו ופיסית לא נענו. יש לי רשימה ארוכה של אנשים שמחכים עדיין. יש בידי מכתבים מהתקופה שלפני למעלה משנה לקבלת רישיון זמני. לכן בעצם התאריך שבו אנשים סיימו ואותם אנשים שהיה להם ותק ישן, היה לפי דעתי ה-1 ביולי 1997. זאת אומרת, כל אותם אנשים ותיקים יותר או ותיקים פחות שיעצו עד ה-1 ביולי 1997, ולא הספיקו בינתיים לעבור את מסלול הבחינות המלא, הפטיקו ליעץ אז. יש אנשים ספורים בבנק לאומי לפחות שקיבלו רישיון זמני. לכן התאריכים צריכים בצורה זו או אחרת להיות מותאימים גם ל-1 ביולי 1997.

אשר ספיר:

דרך אגב, הרבה לא קיבלו בכלל. זה שהם אומרים שיש רק 120 וכולי זה רק אחרי שהם עשו בעיות גדולות מאוד כדי לתת את הרישיון הזמני. יש עוד מאות אנשים שמחכים לרישיונות.

היו"ר אברהם רביץ:

הבנתי. אנחנו רוצים להתקדם. אני רוצה בכל זאת לסיים את הנושא. מדוע לדשדש? יש פחות או יותר הסכמה. אני מבין שיהיו כמה שיפלו בין הכיסאות אבל מילא, מה לעשות? יש הסכמה של ספירה של ארבע שנים לאחור מהיום.

רות ארד:

סליחה, אני לא מבינה ואולי אקבל הסבר, אם עסקתי בייעוץ, מה זה מהיום? אני מניחה שהחוק לא יהיה לחוד למנהלי השקעות ולחוד ליועצים.

היו"ר אברהם רביץ:

החוק לא עושה אבחנה.

רות ארד:

אבל אם יש דרישה לעיסוק רצוף... זו הצעה שנראית לי לא לוגית. אני לא מתווכחת אם זה יהיה 3, 4 או 6 שנים. אם מדברים למשל על 4 שנות עבודה רצופה עד היום, לפי דעתי כל אותם אלה שקיבלו כבר רישיונות...

היו"ר אנרהם רביץ:

אבל לא מדברים על זה גבירתי.

דובר:

מדברים על 4 מתוך 10.

רות ארד:

אם מדברים על 4 מתוך 10 אין לי בעיה.

דרורה ליפשיץ:

יש צדק במה שאומרת גברת ארד, כי אם אנשים הפסיקו לעבוד לתקופה מסויימת לא סביר שדווקא הם יפלו. צריך לחשוב על זה.

היו"ר אנרהם רביץ:

גברת שניידר, באווירת ההסכמה שיש כאן מכל הצדדים, איך היית מנסחת את זה שכולס...

אנה שניידר:

ניסיתי לעשות פה משהו, וכראה אם זה מקובל. הטיוטה המונחת לפניכם היא תיקון סעיף 48(א): "מי שעסק בישראל ביום הקובע בניהול תיקים או ביעוץ השקעות, ועסק כאמור שנה לפני היום הקובע לפחות", עוד לא סימתי לנסח את הדברים, אבל הכוונה היא 4 שנים מהיום, "יהיה פטור מבחינות שנקבעו לפי חוק זה לצורך קבלת רישיון מנהל תיקים או יועץ השקעות, לפי העניין, למעט מחלק הבחינה ב"דיני ניירות ערך ואתיקה מקצועית" בנושא אתיקה מקצועית".

כלומר, בעצם אנחנו הולכים על מי שעסק במשך 4 שנים מהיום. שנה לפני תחילת החוק.

היו"ר אנרהם רביץ:

זה בסדר?

חנן מלצר:

כן.

דוברת:

המילה "בישראל" מאוד מפריעה לנו משום שיש לנו אנשים שעסקו בזה בחוץ לארץ והביאו נסיון אמריקאי...

היו"ר אברהם רביץ:

נכון, תוציאו את המילה "בישראל".

אנה שניידר:

"מי שעסק ביום הקובע בניהול תיקים"... אני מציעה החמרה של שנה כי ניהול תיקים הוא יותר מיעוץ השקעות בלבד ולכן אני מציעה שיהיה: "מי שעסק ביום הקובע בניהול תיקים ועסק כאמור שנתיים"...

חנן מלצר:

לא, תשאירי כפי שהיה.

אנה שניידר:

לא תהיה בחינה בניתוח ניירות ערך ומכשירים פיננסיים ולא תהיה בחינה בניהול תיקים?

חנן מלצר:

מה שלפני רגע נאמר על ידי עורכת הדין שניידר היה בסדר. כל התוספות מיותרות תרתי משמע.

אנה שניידר:

קראתי את (א).

היו"ר אברהם רביץ:

גברת שניידר חשבה שיש לעשות אבחנה בין ייעוץ השקעות לבין ניהול תיקים. אתם טוענים שזה אותו מקצוע.

אשר ספיר:

לפני כן היתה אבחנה? לא היתה כל אבחנה בין השניים.

היו"ר אברהם רביץ:

אני רוצה להבין, מה האבחנה בין ייעוץ לניהול תיקים? תסבירו לי.

חנה פרי-זן:

בניהול תיקים הלקוח נותן למנהל התיקים הרשאה לפעול בחשבון שלו במסגרת מדיניות מסוימת. ביעוץ, היועץ אומר ללקוח מה לעשות אבל הלקוח צריך להחליט אם לקבל את ההמלצה או לא. אין כאן שיקול דעת ליועץ לגבי ביצוע הפעולה בפועל.

היו"ר אנרהם רביץ:

ובניהול יש לו שיקול דעת?

חנה פרי-זן:

כן, יכולים לקחת את זה ממנו בכל רגע, חופשי במסגרת המדיניות.

מירי כץ:

בניהול תיקים הרבה פעמים הלקוח בכלל לא מתקשר למנהל ההשעות.

היו"ר אנרהם רביץ:

זה לא הבדל גדול ברמה המקצועית של הדברים.

חנן מלצר:

יש עוד הבדל אחד פרקטי וחשוב שחברי הכנסת ידעו, מנהלי תיקים הם מנהלי תיקים עצמאיים מה שלא כל כך מוצא חן בעיני הבנקים, ויועצים...

רות ארד:

כי אסור להם. יש חוק במדינת ישראל.

חנן מלצר:

אסור להם כי בצדק קבעה הכנסת...

היו"ר אנרהם רביץ:

באמת, זה לא רלבנטי.

זרורה ליפשיץ:

אני חושבת שעל מנת לגשר צריך לדבר פה על שתי חלופות: יש מצד אחד אוכלוסיה שדיברה עליה נציגת בנק לאומי, של אנשים שהפסיקו לעסוק באיזה שהוא מועד לאחר שהחוק נכנס לתוקף. לגבי האוכלוסיה הזאת אי אפשר להסתפק בשנה מלפני 1995. זאת אומרת, יש לנו אוכלוסיה שעבדה שנה קודם וממשיכה לעסוק ברציפות וזה בסדר לפי ההצעה שקראה גברת שניידר. אבל, צריך גם להתייחס לאותה אוכלוסיה שהפסיקה לעסוק ולגבי השנה. היא לא מספיקה. זה אומר שעבדו שנה, הפסיקו מאז לעבוד...

רות ארד:

מדובר מה-1 ביולי 1997.

חנן מלצר:

כולם בפנים.

היו"ר אברהם רביץ:

כמה זמן הם עבדו?

אנה שניידר:

גברת ליפשיץ, התאריך הוא 1 ביולי 1997 ברציפות.

חנה פרי-זן:

צריך 4 שנים ברציפות.

רות ארד:

אז שיפטיקו ב-1 ביולי 1997. הפער הוא חצי שנה.

מירי כץ:

לעננין המילה "ישראל", יש לנו בעיה עם זה.

אשר ספיר:

מה הבעיה? אנחנו ביקשנו שנה מיום החוק. החוק לא הבדיל בין שני הדברים עד היום. אני לא מבין למה היום רוצים לעשות זאת.

מירי כץ:

החוק יבדיל ביניהם מכאן ולהבא. אולי הוא לא הבדיל ביניהם בעבר אבל משקבעת את המשפט שיש מידתיות אני לא רואה...‡

חנן מלצר:

יש כאן דבר אחד שחברי הכנסת צריכים להיות מודעים אליו. היתה אבחנה שיש שיוויון בהוראת המעבר בין מנהלי התיקים לבין היועצים. זה צריך להישאר הלאה. אחרת, מבלי משים, תעשו אפליה לטובת היועצים שהם ברובם אנשי הבנקים. אני רוצה שתבינו את המשמעות של הדברים שנאמרים כאן.

היו"ר אברהם רביץ:

בסדר. מאחר ובהוראת המעבר לא היתה אבחנה בחוק בין אלה לאלה, אנחנו נשאיר את המצב כפי שהוא בלי אבחנה בין יועצים למנהלים.

יהודה הראל:

אני מרגיש לא נוח בישיבה למרות שאינני מומחה בעניינין. מה שאני רואה כאן הוא שיש קבוצה גדולה שמייצגת כמה מאות חברים. אין כאן מי שמייצג את המשקיעים הקטנים. הדיון הזה מזכיר לי את המצב שהיגענו אליו במערכת החינוך בארץ. תפקידה להגן על המורים, פונקציית המטרה של מערכת החינוך זו הסתדרות המורים. כמו בכל נושא שאנחנו מדברים בו, חברת החשמל תפקידה לתת תנאים טובים לעובדי חברת החשמל. אבל אין מי שמגן על המשקיעים הקטנים.

דוברת:

הרשות לניירות ערך. זה מתפקידה.

יהודה הראל:

אנחנו גם ערים לזה שאין לובי למשלמי המיסים. אנחנו עוסקים כאן בכל הנושאים ותמיד השולחן מלא במי שבעד התביעה הנוספת. משלמי המיסים לא מיוצגים בדרך כלל בדיונים שלנו. אני מציע לך אדוני יושב הראש, אתה מוביל את הפרשה. כך נשבור את העניינין. עובר בכנסת חוק שאומר שמוהלים צריכים לעמוד בדרישות ומבחינים מסויימים. החוק הזה צריך להגן על התינוקות. יבואו ויגידו לנו שדור המדבר של המוהלים והתנאים ולמוהלים וכולי... יש הרבה ילדים וצריך לדאוג להם. מישהו צריך לייצג את התינוקות בעניינין הזה. אני אומר זאת לגבי הסופר-ליברליזם. אני בעד ליברליזם. אבל תפקיד המדינה הוא גם להגן ולדרוש איזה שהן דרישות ממי שאני מפקיר בידינו את הבן שלי או את החסכוניות שלי או את הבניינין שאני בונה, ואת הביטחון שלי בתוך הבניינין שאני בונה ובכל דבר. הכיוון הזה שהכל פסול - נשאיר את זה חופשי. אני אתמוך במה שיושב ראש הוועדה יציע.

מיכאל קליינר:

גישתי הבסיסית היתה בעד החוק, ויעיד מר אשר ספיר שבא להיפגש איתי ושמתתי להיפגש איתו. אמרתי שברגע שהמחוקק נתן את דעתו והעביר שלוש קריאות, אני חושב שעצם התהליך שהלכתם לא מקבול עלי. הוא חוקי ולגיטימי אבל לא מקובל עליי. גם אם תשכנעו אותי עניינית אצביע נגדכם. כי זה מה שהכנסת החליטה ולא היה צריך ללכת לבית המשפט הגבוה לצדק. זו היתה גישתי הבסיסית. אבל היות וזה בכל זאת הגיע, ואי אפשר שלא להיכנס לגופו של עניינין אז יש הגיון. אני מסכים שהולך להיווצר עיוות. כי בנושא התיווך שבמובנים מסויימים הוא פחות רגיש, אמרנו שאנשים יאבדו את אפשרות העיסוק שלהם ותקופת הזמן שם היא מ-5 עד 7 שנים.

אני רוצה להסביר. אתה לא יכול לרפא את עצמך. גם על פי אותו הגיון של חבר מושבעים בארצות הברית כמייצג של דעת קהל של הדיוטות. זה לא הנושא. מנסים לעשות פה כל מיני השוואות. צריך להיות מדוייק, אני לא יכול לתת תרופות לעצמי. בית המרקחת לא ימכור לי תרופות מסויימות אם לא יהיה לי מרשם רופא. לעומת זאת, כל אזרח יכול לקרוא בעיתון ולעשות כל פעולה של קניה ומכירה של קרנות, אופציות, מניות והוא יכול להתייעץ. הוא יכול להתייעץ עם השכן והוא יכול להתייעץ עם מי שרוצה לקבל תמורה

בעד השירותים, ורוצה שיהיה מקצוע. עד היום המקצוע לא היה מוסדר. אני בעד הסדרת המקצוע. חבל. השאלה היא לא מי בעד ומי נגד הסדרת המקצוע. אני תמיד בעד חוקי מעבר ארוכים וגמישים. אני בהחלט חושב שזו לא שאלה של זכות קנוייה לאנשים לעסוק במקצוע אלא באמת תקופת מעבר מסוימת. לכן אנחנו בכיוון הנכון. לא הייתי מבדיל. הייתי הולך על 4 שנים קרי: שנה מלאה לפני כניסת החוק כדי שלא יהיה איזה "חאפ" של מישהו שעבד שבועיים שלושה חודשיים, ועל סמך זה יקבל יתרון על פני אחרים שצריכים לעבור בחינה. זה עיוות. אבל, אני יודע שמירי לא אוהבת את העניין הזה, אבל בכל זאת, כדי להגן על אותם אלה שדיבר עליהם חבר הכנסת הראל, כן הייתי מחפש דרך לגילוי נאות. יכול להיות שאפילו לחייב את אותו אדם שרישיונו הוא לא מכוח בחינה לציין זאת בפני הלקוח. זה יהיה גם כתוב.

הי"ר אברהם רביץ:

אני בעד זה.

אשר ספיר:

בשביל מה הדבר הזה? אתה פוגע בלקוחות קיימים.

מיכאל קליינר:

הרישיון כן תופס. הוא חוקי והוא ניתן מתוקף ותק. אני אישית חושב שזה יותר מבחינה.

אשר ספיר:

אני רוצה לייזע אותך בדבר נוסף: מתוקף הרישיונות הזמניים, אלה שפועלים היום הם מאמנים מתמחים. בעוד חודשיים, המתמחה יקבל אישור רגיל. איזה מן אבסורד זה? המאמן שלו יקבל אישור בעוד חודשים כי יש לו רישיון זמני. הוא מאמן מתמחים ואתה רוצה לעשות אותו סוג ב'.

מיכאל קליינר:

לא סוג ב'. אני לא אומר סוג ב', אני אומר מתוקף ותק.

חנו מלצר:

מתאימה לי ההצעה של חבר הכנסת קליינר. זה בכיוון של ההצעה שהונחה על ידי חבר הכנסת רביץ. שאם רוצים גילוי נאות ומלא, אז מי שחל עליו דבר כזה פטור מהחובות של החוק. אז יש שני משטרים...

הי"ר אברהם רביץ:

די. אתם רוצים להרוג את הטוב עם הטוב ביותר. יש בקשה לגיטימית כך אני חושב, ואין שום בעיה אם בשולי הרישיון הזה תוסיפו שורה ל-100-150 איש, שרישיון זה ניתן בתוקף הוותק ונגמר העניין. זה גם כבוד.

מאיר בקליניק:

יש היום כ-3,000 רישיונות בשוק. מתוכם כ-2,000 ומשהו רישיונות לאלה שקיבלו זאת בתוקף הוותק.

היו"ר אברהם שפירא:

לפי הוותק מדובר רק ברישיונות זמניים לא?

אנה שניידר:

לא, מה פתאום?

מאיר בקליניק:

זאת הדרך. כדי שאדם ידע שמי שלפניו קיבל רישיון מתוקף ותק ולא מתוקף לימודים, אני צריך לתת לו רישיון בצבע אחר ולכתוב למטה באותיות גדולות: "הוא לא נבחן".

היו"ר אברהם רביץ:

למה לעשות את זה?

מירי כץ:

אנחנו מוותרים על זה. ההצעה של הגברת שניידר נראית לנו.

אני רוצה לחזור לנקודה של עיסוק בישראל. יש עם זה בעיה. הבעיה היא שישנן ארצות שלצורך עיסוק בהן אנשים מתבקשים להשכלה ולמעבר בחינות.

אברהם הירשזון:

אי אפשר לקחת את העולם כגלובל אחד.

מירי כץ:

בדיוק.

היו"ר אברהם רביץ:

הרי אותו אדם יצטרך להוכיח שהוא עסק ביעוץ השקעות.

מירי כץ:

נגיד שהוא עסק בטימבוקטו...

חנן מלצר:

בארצות הברית למשל לא צריך בחינות. אז יש בעיה, אותו אדם עסק בבורסה הכי גדולה בארצות הברית... בפעם הקודמת עם כל הכבוד אמר בית המשפט הגבוה לצדק שלא מסרו עובדות נכונות לבית המשפט. ארצות הברית, ארץ לא מתקדמת ואין בה בורסה, שם משום מה לא צריך לעשות בחינות. אדם שעסק בחברת ברוקרים בין הגדולות בעולם, בבורסה הכי גדולה בעולם ועלה ארצה, שם באותה מדינה לא מתקדמת לא דורשים בחינות...

מירי כץ:

אתה סתם מתלהם. אני חושבת שבעניין הזה יש שיקול דעת לרשות לניירות ערך. אני יכולה לומר שנפעיל אותו בצורה מוסכמת. הוא קיים בחוק, ותנו לנו להפעיל את שיקול הדעת שניתן לנו בצורה עניינית.

אברהם הירשזון:

כשאדם עוסק בנושא זה בלי רישיון בארצות הברית ויבוא למדינת ישראל, אני בטוח שהוא לא יוכל להביא מסמך מארצות הברית על כך שעסק בנושא זה מבלי שעסק בנושא זה. ברגע שהוא יבוא מטימבוקטו הוא יביא כל מסמך שכזה.

צבי רוטנשטיין:

בסדר, אז להוריד את המילה "בישראל", מסעיף קטן (2) במקום שיש לכם את שיקול הדעת.

מירי כץ:

יהיה לנו שיקול דעת חרף זה שזה לא בישראל.

היו"ר אברהם רביץ:

גברת שניידר, את יודעת מה אנחנו רוצים ואת תנסחי זאת בצורה המלומדת ביותר.

אנה שניידר:

הייתי מציעה שנקרא קודם את הדברים ולראות אם זאת ההצעה שמקובלת על כולם כדי שאדע איך לנסח אותה.

היו"ר אברהם רביץ:

בסדר. אני קורא את סעיף 48:

"מי שעסק בייעוץ השקעות או בניהול תיקים לפני ה-9 באוגוסט 1994 יהיה פטור מכל הבחינות למעט אתיקה, בתנאי שהוא עסק בכך באופן רצוף עד ה-30 ביוני 1997".

דוקטור ארד האם זה בסדר?

אלי מונטג:

אני אומר לכם: אתם הבנקאים, לא תוכלו להגיד. יש בעיה. אתם היצעתם, ואני לא יודע אם היה זה בנק לאומי או בנק הפועלים כי אין בידיי כאן את המסמכים, שלאחר שנכנס חוק הסדרת העיסוק לא תעסקו ביעוץ. אם אין לכם בעיה תקבלו את ההצעה הזאת.

היו"ר אנרהם רביץ:

אני קורא שוב את הסעיף: "מי שעסק ביעוץ השקעות או בניהול תיקים בישראל לפני ה-9 באוגוסט 1994 יהיה פטור מכל הבחינות למעט אתיקה, בתנאי שעסק בכך באופן רצוף עד ה-30 ביוני 1997".

אשר ספיר:

למה רצוף?

היו"ר אנרהם רביץ:

כאמור, אדם שעסק רק ביעוץ השקעות יקבל רישיון של יועץ השקעות ולא של מנהל תיקים.

חנן מלצר:

יש לי בקשה, תהיו גמישים. לא עד 1997, זה תאריך שמתאים לבנקאים. תאמרו: עד יום קבלת התיקון הזה ואז אתם סוגרים את הכל. מי שעסק במשך שנה, לא באופן רצוף, בתוך התקופה הזאת עד יום תקופת החוק מקבל את זה. אנחנו מגיעים בעוד רגע לנקודה השנייה והיא: לא מספיק היה לעבור בחינות, במקצוע הזה מי שעבר את כל הבחינות היה צריך גם להוכיח שיש לו הון עצמי מאוד גבוה.

מאיר בקליניק:

מר מלצר זה לא קשור לעניין.

דרורה ליפשיץ:

הנושא הזה אינו על סדר יומה של הוועדה.

חנן מלצר:

היו כאלה שלא היה להם הון מתאים ולכן הם יצאו מזה.

היו"ר אנרהם רביץ:

אז הם יצאו...

חנן מלצר:

הם יצאו בגלל אילוף שנכפה עליהם.

היו"ר אברהם רביץ:

אבל הם לא עוסקים בזה יותר.

מירי כץ:

הם צריכים לגשת שוב לבחינות ויקבלו רישיון. אנחנו לא חוסמים בפניהם את האפשרות.

אשר ספיר:

משהו לא בסדר כאן מבחינה אחת: למה צריך רצף עבודה עד היום? אם הוא היה אז, אז הוא היה.

היו"ר אברהם רביץ:

עד 1997 לא עד היום.

אשר ספיר:

בשביל מה צריך רצוף? ואם חסר לו חודש?

מירי כץ:

כל הזמן אמרתם שאנשים מתפרנסים מזה ושלא ניקח את לחמם.

אשר ספיר:

אשה יצאה לחופשת לידה והרשות אמרה שזה לא נקרא רצוף... היה מקרה כזה.

מירי כץ:

חופשת לידה לא מפסיקה את הרצף.

היו"ר אברהם רביץ:

אנחנו עושים היום דבר שהוא יוצא מן הכלל. אנחנו לא אוהבים להיכנס לדברים שכאלה אז אל תנצלו את טוב ליבנו עד הסוף.

אני רוצה לקרוא שוב את הסעיף שיהיה ברור: זה אינו הנוסח הסופי הוא ינוסח מאוחר יותר:

"מי שעסק בייעוץ השקעות או בניהול תיקים בישראל לפני ה-9 באוגוסט 1994 יהיה פטור מכל הבחינות למעט אתיקה, בתנאי שעסק בכך באופן רצוף עד יום ה-30 ביוני 1997". אדם כאמור, שעסק רק בייעוץ השקעות יקבל רישיון של יועץ השקעות ולא של מנהל תיקים.

צבי רוטנשטיין:

בסעיף 48, לגבי המילה ישראל, יש שם שיקול דעת לרשות ולכן הייתי מציע להוריד את המילה בישראל...

אנה שניידר:

מיד אקריא מה שיש בסעיף 48 היום ולא מוצע למחוק את זה. הוא ישאר בסעיף נוסף: "הרשות מוסמכת לתת רישיון למי שעסק בישראל", והתיקון יהיה ביום הקובע. דהיינו, יום תחילת החוק, בניהול תיקים או בייעוץ השקעות לפחות 7 שנים, גם אם אינו ממלא אחר תנאי מן התנאים שבסעיפים 7 או 8 שם יש כל מיני תנאים... למעשה יש פה שיקול דעת פרטני לגבי אדם מסויים שניתן להוכיח לרשות שלמרות שהוא לא עומד בתנאי מן התנאים הוא זכאי לקבל רישיון. ישנה פיסקה 2: "מנימוקים מיוחדים למי שעסק בישראל בניהול תיקים או בייעוץ השקעות תקופה קצרה מ-7 שנים וכן מי שעסק בניהול תיקים או בייעוץ השקעות מחוץ לישראל". זאת אומרת, יש כאן התערבות של הרשות ולי יש בעיה עם המילים "מנימוקים מיוחדים".

חנן מלצר:

צריך לתקן כאן כי 7 שנים לא קיים.

דבורה ליפשיץ:

לא, בסמכות פרטנית זה קיים.

היו"ר אנדהס רביץ:

עוד לא דיברנו על כל ההתניות.

אנה שניידר:

יש לי בעיה עם המילים: "מנימוקים מיוחדים". כאן מצמצמים מאוד את שיקול הדעת של הרשות.

היו"ר אנדהס רביץ:

נכון, נצטרך לתקן זאת.

אשר ספיר:

אני רוצה להודות לכל העוסקים במלאכה...

היו"ר אברהם רביץ:

לא, לא, לא... בלי תודות...

אשר ספיר:

דבר נוסף, מקובל עלינו שחוק שמתחיל לצעוד, אי אפשר לעשות בו מראש את הטוב ביותר. אחר כך, במשך הזמן, רואים בפרקטיקה איפה ישנם דברים שאינם בסדר ומתחילים לתקן. זה מקובל עלינו. אבל, ישנם בתוך החוק הזה כמה דברים שהם פשוט...

היו"ר אברהם רביץ:

מר ספיר, תן לנו לעבוד בצורה מסודרת. זה לא החוק הראשון שאנו דנים בו. לגבי הבעיה של המילה "ישראל" ועל הנימוקים המיוחדים בהקשר לבעיה הזאת...

מירי כץ:

הכוונה היא להפעיל שיקול דעת. גם בעבר היפעלנו שיקול דעת לגבי אנשים שעסקו בארצות הברית ובשוויץ...

חנו מלצר:

אבל אם כתוב שעסקו רק בישראל אז את לא יכולה...

דרורה ליפשיץ:

מדובר בפסקה 2.

מירי כץ:

ינתנו הנימוקים והם יעמדו למבחן... *

אנה שניידר:

גם כשזה לא כתוב, חזקה על הרשות שהיא מנמקת את החלטותיה. כאשר כתוב "מנימוקים מיוחדים" זה מצמצם.

היו"ר אברהם רביץ:

"מנימוקים מיוחדים" בא בעצם להגביל אתכם כי תמיד תצטרכו להביא נימוקים מיוחדים.

דרורה ליפשיץ:

הנימוקים המיוחדים חשובים לצורך אבחנה גם בין האחרים. גם לטובת אחרים שלא יקבלו.

זאב בויס:

משיקולים שעניינם השהות מחוץ לישראל.

אנה שניידר:

זה לא בתחום השיקולים.

אלי מונטג:

ברגע שנותנים בסעיף ייחוד של התייחסות למי שעסק בחוץ לארץ, אז זה אותו שיקול מיוחד שצריך להביא אותו בחשבון. איזה חוץ לארץ? לאיזו תקופה? וכולי.

היו"ר אברהם רביץ:

אני רוצה שנתייה בשלום. כולנו וגם הציבור. השיקולים המיוחדים באים לכסות את סוג המדינה, לדעת האם אכן המדינה שממנה הוא בא היא מדינה רלבנטית...

מירי כץ:

השיקולים שלנו חייבים להיות ענייניים וקונסיסטנטיים.

חנו מלצר:

תאר לך אדוני יושב הראש, שבא מישהו מחוץ לארץ והוא אומר שהוא עסק בניהול תיקים כמשמעותו בחוק פחות מ-7 שנים. אין כאן הגבלה של 7 שנים ואז מתחילים לבדוק באיזו מדינה מדובר, אחר כך שואלים מה הוא עשה? תאר לך שיש אדם כזה שיושב באיזה מקום והוא עסק ביעוץ ל-6 אנשים. לפי החוק מעל 5 אנשים זה כבר ייעוץ. הוא נתן ייעוץ ל-6 אנשים ומפעם לפעם נתן להם ניהול תיקים.

היו"ר אברהם רביץ:

אז זה לא מנימוקים מיוחדים. אז הוא צריך להוכיח.

חנו מלצר:

זה מנימוקים מיוחדים.

היו"ר אברהם רביץ:

מנימוקים מיוחדים באים להגביל אותו.

אברהם הירשזון:

אם כתוב "מנימוקים מיוחדים" אני מבקש לדעת מה הם הנימוקים המיוחדים. שיהיה כתוב.

אנה שניידר:

לכן אני מציעה למחוק את המילים האלה.

היו"ר אברהם רביץ:

אנחנו סומכים על שיקול דעתכם ולא צריך מנימוקים מיוחדים.

רות ארד:

יש לי נסיון ביישום הסעיף הזה. אני מוכרחה לומר שלמרות שיש בבנק לאומי מספר לא גדול של אנשים, פחות מ-10 אנשים, ולפי עדות כל בעלי המקצוע של הבנק בתחום וכל האנשים שהכירו אותם שעסקו בתחום במסגרת בנק לאומי, היה טיעון ששמעתי רק בשבוע שעבר: בכל מקום שבנק לאומי עובד וזה לא בטימבוקטו, הרשות באופן חד משמעי, לא קיבלה אף לא אחד מהאנשים שביקשתי לגביהם ושעסקו בנושא לפני כן, ועסקו בזמן שהיה בחוץ לארץ ואחר כך. הרשות לא קיבלה אף לא אחד מהם במסגרת בנק לאומי...

מירי כץ:

בארצות הברית יש אבחנה בין בנקים להשקעות ובין בנקים מסחריים.

זאב בויס:

תשקול הרשות בהתאם לנתונים שיוצגו בפניה.

היו"ר אברהם רביץ:

הנימוקים המיוחדים לא טובים. גברת ליפשיץ, את אומרת שמנימוקים מיוחדים צריך לתת. את צריכה לומר שמנימוקים מיוחדים לא תוכלו לתת וזה אי אפשר. נרד מהנימוקים המיוחדים.

אברהם הירשזון:

אדם מסויים שהוא אזרח ישראלי, עוסק בבנק לאומי בדרום אמריקה ביעוץ השקעות. זה נחשב כאילו הוא עובד בישראל?

דובריים:

לא.

זאב בויס:

הוא עובד בסביבה עסקית זרה לגמרי.

אלי מונטג:

מה זה שייך?

חנן מלצר:

יש לי הצעה פרקטית לפטור אותם מנימוקים מיוחדים. לכתוב: הרשות מוסמכת לתת רישיון מכוח שיקול דעתה במקום המילים מנימוקים מיוחדים. זה קולע למה שמציע יושב ראש הוועדה. מכוח שיקול דעתה.

היו"ר אברהם רביץ:

זה לא טוב. לא צריך.

יש לי בעיה מנהלית. גברת דרורה ליפשיץ מכירה את כל התרגילים שלנו. ברגע שאני אעלה את הנושא של ההון העצמי...

צבי רוטנשטיין:

רציתי להעיר לעניין החוק לפני זה, יש לנו בעיה עם הוראת סעיף 10(ה) לחוק. דיברנו עכשיו איך נכנסים לתוך החוק ואני רוצה לדבר על איך יוצאים מהעניין הזה.

היו"ר אברהם רביץ:

זה לא רלוונטי. יש לנו בעיה עם הסעיפים האחרים, למרות שאני רוצה לעזור יותר. יש לנו בעיה. ברגע שאתחיל לדבר על כך תגיד הגברת ליפשיץ שזה נושא חדש.

‡

אשר ספיר:

יש לי טיעון שזה לא נושא חדש.

היו"ר אברהם רביץ:

ראשית, יש הצעה הוגנת שלהם. הם מוכנים להמיר את ההון העצמי בביטוח.

מירי כץ:

חוגן מזה שזה נושא חדש, אני רוצה לומר שהיתה משלחת של מנהלי תיקים וביקשנו שיגישו נייר עבודה שטרם הוגש. היתה אצלינו משלחת של מנהלי תיקים מאוד גדולים, יש להם הון עצמי שהוא כפול ממה שנדרש לצורך החוק והם ביקשו שנמיר ונאפשר להם לעשות ביטוח בשיעורים יותר נמוכים. גם מהם

ביקשנו נייד ועדיין לא קיבלנו. הרעיון הוא לתת את זה כאלטרנטיבה. הדברים האלה צריכים להיות מושכלים ולא בשליפה.

אנה שניידר:

באישור הוועדה.

חנן מלצר:

הכל טוב והבטחות שכאלה שמעתי זה מכבר. אנחנו רוצים לראות את הניסוח של מה שנאמר כאן כי ממילא נצטרך לנסח זאת. דבר נוסף, כרגע אנחנו נמצאים בהסדר הביניים שמזכיר את העניין של כל המכלול מכות החלטה של בית המשפט הגבוה לצדק.

מאיר בקליניק:

זה לא נכון. יש גבול לכל דבר.

חנן מלצר:

אני מצטער, אבל גם בהצעה נאמר שהסידור החדש יכנס. ברגע שהוא נכנס, הן בהצעה הכחולה והן בהצעת הרשות הנוכחית צריך להכניס סעיף מתי תהיה התחולה של הסעיף הזה. לעבור בצורה מסודרת מההסדר הזה להסדר החדש.

אנה שניידר:

מה-1 ביולי.

מירי כץ:

בהעצה הלבנה יש תרופה לקטע הזה שאומר: הרישיונות הזמניים יחולו אוטומטית עד התקופה של אותם אנשים.

חנן מלצר:

כתוב עד 1999.

אשר ספיר:

אני רוצה לדעת אם אפשר לקבוע תאריך מוסכם, שנבוא לאחר מכן ונתדיין על הדברים האלה.

היו"ר אברהם רביץ:

אנחנו הוכים להעלות זאת השבוע לקריאה שנייה ושלישית.

אנה שניידר:

אנחנו חייבים עד ה-30 ביוני לחוקק את זה כי אחרת, יכנס לתוקף פסק הדין של בית המשפט האומר שהסעיף בטל לגמרי. דבר שני, כל התיקונים הנוספים שמוצעים כרגע הם באופן בלתי פורמלי. יש תיקונים לחוק, יש הצעה של חבר הכנסת בויס שעדיין לא עברה קריאה טרומית, יש פניות ליושב ראש הוועדה ואלי בכל מיני תיקונים שכרגע הוועדה עדיין לא יכולה לשבת. או שהחוק של חבר הכנסת בויס יעבור קריאה טרומית או שהממשלה תבוא עם הצעה לתיקון.

צבי רוטנשטיין:

הייתי מבקש להעלות את הנושא של השעיית רישיון והתליית רישיון.

היו"ר אברהם רביץ:

אומר לך את האמת, אני לא יודע מה זה.

צבי רוטנשטיין:

אסביר בקצרה: לפי החוק, אדם הרוצה להתלות את רישיונו צריך לפרסם הודעה כפי שתורה הרשות. כך קובע החוק. הוראה כזאת אינה קיימת לגבי רופא, עורך-דין או רואה-חשבון. היא קיימת בחוק. אבל, באה הרשות ודורשת מאדם שיפרסם מודעה בשני עיתונים יומיים בעלות שח 7,000 שקלים.

היו"ר אברהם רביץ:

אני מוכרח לעצור אותך כאן. יש לנו כמה העברות תקציביות חשובות היום. אני מבין את הבעיה. את התיקון הזה נוכל לעשות במסגרת החוק של חבר הכנסת בויס. לא נוכל לעשות זאת היום. אין לנו שום אפשרות טכנית לבצע היום את התיקון הזה. ראוי שהדבר יעשה במסגרת החקיקה שתבוא עלינו או בהידברות שלכם עם הרשות. שהם יודיעו לנו בתקנה.

אני מודה לכולם.

2. שינויים בתקציב לשנת 1998היו"ר אברהם רביץ:

אנו עוברים לנושא הבא. יש לפנינו שתי בקשות. מר כהן תוכל להסביר לנו מה הן הבקשות?

יוסי כהן:

בקשה ראשונה היא בקשה של עודפים מחוייבים משנת התקציב 1997, שאמורים לשמש את ההרשאות שניתנו בשנת 1997. הבקשה השנייה היא בקשה לשינוי פנימי בתקציב משרד הפנים שמורכבת מ-4 חלקים: החלק הראשון - שינויים פנימיים על פי סדרי עדיפויות של המשרד. החלק השני - הגדלה של הצהרה מותנית בהכנסה שנובעת בעיקר מהכנסות של ועדות מחוזיות. החלק השלישי - הגדלה של הרשאה להתחייב בסכום של 7 מיליון שקל. למעשה אין בזה הגדלה של פעילות ריאלית, זה רק כדי להתאים את הסכום בתקנה ולאפשר למשרד הפנים להתחייב על רכישת נייר בעתיד. החלק הרביעי - להעמיד 64 חודשי עבודה מתוך 100...

היו"ר אברהם רביץ:

שמעתי שהמשרד תכנן להביא תעודות זהות פלסטיות.

יוסי כהן:

לטובת הנושא של העובדים הזרים?

היו"ר אברהם רביץ:

מדובר רק על העובדים הזרים?

יוסי כהן:

כרגע מדובר כאן רק על העובדים הזרים.

היו"ר אברהם רביץ:

אנחנו מאשרים את שתי הבקשות.

מירי כץ:

רציתי להעיר הערה נוספת לגבי הנושא שנדון קודם לכן. מה אומר הסעיף? שמנימוקים מיוחדים אתם יכולים לסטות ממה שהמחוקק אומר. אני בהחלט הושבת שסטייה ממה שאומר המחוקק צריכה להיות מנימוקים מיוחדים.

היו"ר אברהם רביץ:

אבל אנחנו לא רוצים לעשות את זה כך. אנחנו רוצים שהחוק יהיה שנותנים גם למי שעוסק בחוץ לארץ. אז תבודדי את זה.

אנה שניידר:

יש לי רעיון. בסעיף 2 נמחוק את זה. נוציא את הסיפא שמדברת על חוץ לארץ ונכתוב פסקה 3 ושם נגדיל אותה.

מירי כץ:

להיפך, תשאירי את כל זה כאן, ולנושא חוץ לארץ תעשי סעיף 3 ושם תתני את ההנחיה שאומרת שאנחנו רשאים לתת לו על אף עיסוק...

היו"ר אברהם רביץ:

אתם לא רשאים אתם חייבים אלא מנימוקים מיוחדים.

אברהם הירשזון:

תנסחו זאת ברוח חיובית.

אנה שניידר:

לסעיף הזה היום יש שני חלקים. המילים "מנימוקים מיוחדים" מתייחסות לשני החלקים. זה אומר כך: מנימוקים מיוחדים לתת רישיון למי שעסק בישראל תקופה קצרה מ-7 שנים ומנימוקים מיוחדים לתת רישיון למי שעסק בחוץ לארץ.

היו"ר אברהם רביץ:

בחלק הראשון זה כבר לא רלוונטי 7 שנים.

אנה שניידר:

זה רלוונטי. כי כאן מדובר על אי עמידה בתנאים שלא קשורים בבחינות.

מירי כץ:

עדיין תצטרכי נימוקים. למשל, אם אדם הורשע... צריך להיות נימוק מאוד טוב. בואו נשאיר את סעיף 2...

היו"ר אברהם רביץ:

שם תשאירי כי לא השקעתי בזה מחשבה. אבל בחוץ לארץ...

מירי כץ:

במדינות שהדרישות לגבי דיני ניירות ערך שלהם דומים לישראל...

זאב בויט:

אבל בסוף זה יהיה שיקול הדעת שלך.

אנה שניידר:

בלי נימוקים מיוחדים.

מירי כץ:

בסדר. מסכימים.

היו"ר אברהם רביץ:

זכיתם היום.

חנו מלצר:

עד סוף השבוע תהיה לכם הצעה. עד יום שישי.

מירי כץ:

אני כבר אומרת לך שהיתה משלחת שדרשה את...

חנו מלצר:

אין בעיה. את תקבלי הצעה למעלה ולמטה.

מירי כץ:

שם יש להם דברים אחרים משום שהם רוצים לרדת מהפוליסה בכלל...

חנו מלצר:

זה עובד לשני הצדדים. נביא לכם נוסחת המרה בין הון עצמי לביטוח.

מירי כץ:

אנחנו ניתן את הדעת על כך.

היו"ר אברהם רביץ:

אני מודה לכם. הדיון יתחדש בשעה 12:30.

היו"ר אברהם רביץ:

אני מחדש את הדיון. יש לנו בקשה של 5 מיליון שקל לנסיעות ראש הממשלה. מכיוון שאנחנו יודעים שראש הממשלה נוסע כדי להתקדם בתהליך השלום אבל בביטחון מוחלט, ולשמר את הישובים היהודיים שאף ישוב יהודי לא יפגע, ושיהיו לנו מערכת של כבישים תקינים ולשם כך הוא נוסע, אנו מעמידים את הנושא להצבעה.

מי בעד? - 6

מי נגד? - 2

הבקשה אושרה.

אני מודה לכולם, הישיבה נעולה.

(הישיבה נכעלה בשעה 12:35)